nutý prospech považovať za nepatrný a jeho údajné prijatie za púhy disciplinárny čin.

Bezpodstatná je aj námietka, že stopovanie nie je ešte trestné pokračovanie. Odvolací súd správne odôvodnil, že zavedenie stopovania je trestným pokračovaním, poneváč proti osobe podozrelej môžu byť prevedené také opatrenia (výsluch podozrelého, prezatýmne zadržanie atď.), ktoré svojím významom a dosahom podľa formálneho práva vyčerpávajú pojem trestného pokračovania. Nemýlil sa preto odvolací súd, keď uznal, že išlo o obvinenie z prečinu.

Čís. 6148.

Prislúcha-li podľa § 518, odst. 3 tr. p. pokračovanie o vymeraní úhrnného trestu sborovému súdu prvej stolice, je príslušný k rozhodnutiu len trojčlenný senát, nie však samosudca.

Na tejto zásade nezmenilo nič ani ustanovenie § 2 zákona čís. 209/1931 Sb. z. a n. (platné teraz podľa § 1, písm. c) zákona čís. 315/1936 Sb. z. a n.).

Rozhodol-li sborový súd prvej stolice v jedinom rozsudku jednak o vymeraní úhrnného trestu jednému obžalovanému, jednak — pokračovaním podľa hlavy XVIII tr. p. — v trestnej veci druhého obžalovaného, prislúcha najvyššiemu súdu rozhodnúť len o zmätočnej sťažnosti podľa § 518, odst. 9 tr. p. dotyčne prvého obžalovaného, kdežto o zároveň podanom odvolaní dotyčne druhého obžalovaného náleží rozhodnúť vrchnému súdu.

(Rozh. zo dňa 1. marca 1938, Zm IV 81/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin krádeže, v dôsledku zmätočnej sťažnosti a odvolania štátneho zastupiteľstva z úradnej povinnosti na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 384, č. 1 tr. por. zrušil rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa vymerania úhrnného trestu obžalovanému B. s celým pokračovaním počínajúc od nariadenia pojednávania a odkázal vec senátu krajského súdu v N. k ďalšiemu příslušnému pokračovaniu a rozhodnutiu; zmätočnú sťažnosť štátneho zastupiteľstva poukázal na toto rozhodnutie. Rozhodnutie o odvolaní štátneho zastupiteľstva, podanom do sprosťujúcej časti rozsudku krajského súdu čo do obžalovaného C., bolo ponechané vrchnému súdu v N.

Dôvody:

Obžalovaný B. bol rozsudkom samosudcu krajského súdu v N. zo dňa 2. decembra 1935, čís. Tk Va 260/34-18 uznaný vinným prečinom krádeže podľa § 333 tr. z. a § 48 tr. n. a odsúdený podľa § 339 tr. z. s použitím § 91 tr. z. na štrnásť dní väzenia. Podľa §§ 1 a 3 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. bol mu povolený podmienený odklad výkonu trestu na skušobnú dobu jedného roku. Rozsudok sa stal pravoplatným.

Rozsudkom samosudcu krajského súdu v N. zo dňa 14. októbra 1935, č. j. Tk Va 202/34-23 bol tenže obžalovaný B. uznaný vinným zločinom krádeže podľa §§ 70, 333, 336, čís. 3 tr. z., spáchaným pred vynesením rozsudku č. j. Tk Va 260/34/18, kvalifikovaným s použitím § 92 tr. z. a hľadiac na ustanovenie § 20 tr. z. jako prečin, a odsúdený podľa § 49, odst. 1 tr. n. s použitím § 92 tr. z. na štrnásť dní väzenia bezpodmienečne.

Rozsudkom vrchného súdu v N. zo dňa 30. apríla 1936, č. j. To IV 94/36-31, bol tento rozsudok krajského súdu čo do viny a kvalifikácie potvrdený, čo do trestu však so zreteľom na odvolanie verejného žalobcu zmenený a trest hlavný bol obžalovanému B. zvýšený na dva mesiace väzenia, pri čom z dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 4 tr. p. bol zrušený rozsudok krajského súdu dotyčne B. vo výroku o nepovolení podmieneného odkladu výkonu trestu a krajskému súdu bolo uložené, aby po pravoplatnosti rozsudku č. j. Tk Va 202/34-23 a po pripojení spisov krajského súdu v N. č. Tk Va 260/34 rozhodol v otázke podmieneného odsúdenia podľa § 6, čís. 4 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n.

Usnesením najvyššieho súdu zo dňa 5. januára 1937, č. j. Zm IV 392/36-2, bola zmätočná sťažnosť obhájcu B., podaná do rozsudku odvolacieho súdu, čiastočne odmietnutá, čiastočne zamietnutá.

Spomenutým už rozsudkom zo dňa 30. apríla 1936, č. j. To IV 94/36-31 zrušil vrchný súd v N. na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 10 tr. por. rozsudok krajského súdu v N. zo dňa 14. októbra 1935, č. j. Tk Va 202/34-23 i čo do obžalovaného C. a uložil krajskému súdu, aby o tejto časti obžaloby znovu jednal a rozhodol.

Následkom týchto poukazov vrchného súdu nariadil samosudca krajského súdu v N. hlavné pojednávanie na deň 20. marca 1937 a na základe prevedeného pojednávania vyniesol rozsudok č. j. Tk Va 202/34-35, ktorým jednak pozbavil platnosti rozsudky vo výrokoch o trestoch obžalovaného B. a podľa §§ 517 a 518 tr. por. vymeral tomuto obžalovanému úhrnný trest dva mesiace sedem dní väzenia, vysloviac zároveň, že podľa §§ 1, 3 a 6, čís. 4 zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n. povoľuje tomuto obžalovanému podmienený odklad výkonu úhrnného trestu na skušobnú dobu dvoch rokov pod podmienkou podľa § 4 cit. zákona, že podľa svojich síl nahradí spôsobenú škodu, jednak sprostil obžalovaného C. podľa § 326, čís. 2 tr. por. obžaloby podanej naňho pre zločin ukryvačstva podľa § 370, odst. 1 tr. z.

Proti tomuto rozsudku samosudcu krajského súdu podalo štátne zastupiteľstvo zmätočnú sťažnosť pre povolenie podmieneného odkladu výkonu úhrnného trestu obžalovanému B. a odvolanie pre oslobodenie obžalovaného C. od obžaloby pre zločin ukryvačstva podľa § 370, odst. 1 tr. z.

Vrchný súd, ktorému boly predložené spisy k rozhodnutiu o týchto opravných prostriedkoch štátneho zastupiteľstva, usniesol sa po prevedenom odvolacom hlavnom pojednávaní dňa 28. januára 1938 pod č. j. To IV 527/37-51, že spisy majú byť postúpené najvyššiemu súdu k rozhodnutiu o oboch opravných prostriedkoch verejného žalobcu, lebo

— podľa názoru vrchného súdu — napadnutý rozsudok je rozsudkom vyneseným podľa § 518 tr. por., k preskúmaniu ktorého je v smysle predposl. odstavca § 518 tr. por. príslušný najvyšší súd.

Toto usnesenie vrchného súdu sa stalo pravoplatným, lebo proti nemu nebol podaný žiaden opravný prostriedok.

Pokiaľ ide o zmätočnú sťažnosť štátneho zastupiteľstva proti tej časti rozsudku krajského súdu, ktorým bol obžalovanému B. povolený podmienený odklad výkonu trestu, ide nepochybne o opravný prostriedok, ktorého riešenie patrí do oboru pôsobnosti najvyššieho súdu (§ 518, odst. 9 tr. por.).

Rozhodujúc o tejto zmätočnej sťažnosti spoznal najvyšší súd toto:

V súdenom prípade bol pre pokračovanie podľa §§ 517 a 518 tr por. príslušný podľa § 518, odst. 3 tr. por. krajský súd v N.

Podľa § 14 zák. čl. VII:1912 rozhoduje sborový súd v trestných veciach v senátoch trojčlenných.

Z tohoto predpisu stanoví výnimku jedine zákon zo dňa 22. decembra 1921, čís. 471 Sb. z. a n., platnosť ktorého bola predĺžená zákonmi čís. 259/1923, 257/1925, 31/1929, 209/1931, 230/1933 a 315/1936 Sb. z. a n., a to v tom smere, že trestný čin náležiaci do príslušnosti sborového súdu prvej stolice môže byť za podmienok § 6 cit. zák. prikázaný k rozsúdeniu jedinému členovi tohoto súdu ako samosudcovi. Podľa § 7, odst. 1 cit. zák. priznávajú sa samosudcovi práva a povinnosti predsedu i senátu a v § 2 zák. čís. 209/1931 Sb. z. a n., platného podľa zákona čís. 315/1936 Sb. z. a n., je ustanovené, že nakoľko vec prejednal v trestnom pokračovaní u krajského súdu samosudca, náleží mu namiesto senátu a jeho predsedu nariadiť taktiež výkon rozsudku a činiť všetky ďalšie rozhodnutia a opatrenia po vyhlásení rozsudku — vyjmúc rozhodovanie o návrhu na obnovu pokračovania a o zahladení odsúdenia.

Z týchto zákonných ustanovení nie je možno uzatvárať, že by aj pokračovanie podľa § 517 a 518 tr. por. patrilo do oboru pôsobnosti samosudcu, ale plynie z nich, že právo samosudcu vzťahuje sa len na prevedenie hlavného pojednávania a na vynesenie rozsudku, ako aj po vyhlásení rozsudku na všetky tie ďalšie opatrenia a rozhodnutia (v tom aj opatrenie o výkone), ktoré sú priamo spojené a súvisia s rozsudkom vyneseným za horeuvedených podmienok samosudcom samým. Nemôže sa však rozširovať právo samosudcu prez tieto medze, ktoré mu zákon stanovil, zvlášť nie na pokračovanie podľa §§ 517 a 518 tr. por.

Pokračovanie podľa týchto paragrafov, je pokračovaním výnimečným, presahujúcim hranice toho, čo práve súvisí s uvedenými právami samosudcu.

Keď by zákon čís. 471/1921 Sb. z. a n. alebo ďalšie zákony, ktorými bola platnosť tohoto zákona predĺžená, mali na mysli rozšíriť práva samosudcu aj na pokračovanie podľa §§ 517 a 518 tr. por., iste by to boly i výslovne ustanovily. Nakoľko sa to však nestalo, neľze zákonné predpisy výnimečné vykladať extenzívne a treba preto v súdenom prípade príslušnosť k prevedeniu pokračovania podľa §§ 517 a 518 tr. por.

priznať len trojčlennému senátu krajského súdu jako súdu sborového prvej stolice (viď rozhod. Zm III 1066/25, Zm IV 548/35).

Pokiaľ však v súdenom prípade rozhodol v pokračovaní podľa § 518 tr. por. samosudca, nebol rozhodujúci súd sostavený podľa zákona a je preto rozsudok zaťažený zmätočnosťou, uvedenou v § 384, čís. 1 a § 518, odst. 9 tr. por., na ktorú zmätočnosť treba podľa posl. odst. § 384 tr. p. hľadeť vždy z povinnosti úradnej.

Pokračoval preto najvyšší súd podľa § 34, odst. 1 por. nov., zrušil napadnutý rozsudok v časti, pokiaľ sa týka vymerania úhrnného trestu obžalovanému B., s celým pokračovaním a učinil opatrenie uvedené vo výrokovej časti tohoto usnesenia.

V dôsledku toho bola zmätočná sťažnosť verejného žalobcu poukázaná na toto rozhodnutie, lebo sa ním stala bezpredmetnou.

Naproti tomu nemohol najvyšší súd rozhodovať o odvolaní, ktoré podalo štátne zastupiteľstvo proti tej časti rozsudku súdu prvej stolice, ktorou bol obžalovaný C. sprostený obžaloby pre zločin ukryvačstva podľa § 370, odst. 1 tr. z.

Neľze pochybovať o tom, že súd prvej stolice — aj v tom prípade, keby nebol zavinil dôvod zmätočnosti podľa § 384, čís. 1 tr. por. čo do obžalovaného B. — mal o oboch ním riešených otázkach dotyčne každého obžalovaného rozhodovať samostatnými rozsudkami, a to už so zreteľom na odchylné ustanovenia procesuálne, najmä však so zreteľom na opravné prostriedky proti jeho rozhodnutiam prípustné. Rozsudok o vymeraní úhrnného trestu možno totiž podľa § 518, odst. 9 tr. por. napadnúť iba zmätočnou sťažnosťou, o ktorej rozhodovať je príslušný najvyšší súd, kdežto proti rozsudku, vynesenému krajským súdom v prvej stolici na základe pokračovania konaného podľa XVIII. hlavy trestného poriadku, je podľa § 381, odst. 1 tr. por. prípustné odvolanie k vrchnému súdu. Ale tá okolnosť, že súd prvej stolice vyhotovil o ním riešených otázkach jediný rozsudok, nezakladá sama o sebe žiaden zo zákonných dôvodov zmätočnosti, najmä nie dôvod zmätočnosti podľa § 384, čís. 4 tr. por., na ktorý poukazuje usnesenie vrchného súdu, lebo rozhodnutie o obžalobe, podanej na C. pre zločin ukryvačstva podľa § 370, odst. 1 tr. z. spadalo do oboru pôsobnosti súdu prvej stolice.

Lež ani v tom prípade, keby rozhodnutie súdu prvej stolice čo do obžalovaného C. bolo vadné pre niektorý dôvod zmätočnosti, ktorého treba dbať z úradnej povinnosti, nemohol by najvyšší súd učiniť žiadne opatrenie z povinnosti úradnej, keďže tu — čo do tohoto obžalovaného — niet opravného prostriedku, o ktorom by bol najvyšší súd príslušný rozhodovať.

Z týchto dôvodov sa najvyšší súd odvolaním štátneho zastupiteľstva nezoaberal a ponechal rozhodnutie o ňom vrchnému súdu jako súdu príslušnému. Tomuto postupu neni na závadu rozhodnutie vrchného súdu, ktorý postúpil i toto odvolanie k rozhodnutiu najvyššiemu súdu, lebo rozhodnutie to nemá právneho podkladu a preto ani účinku.